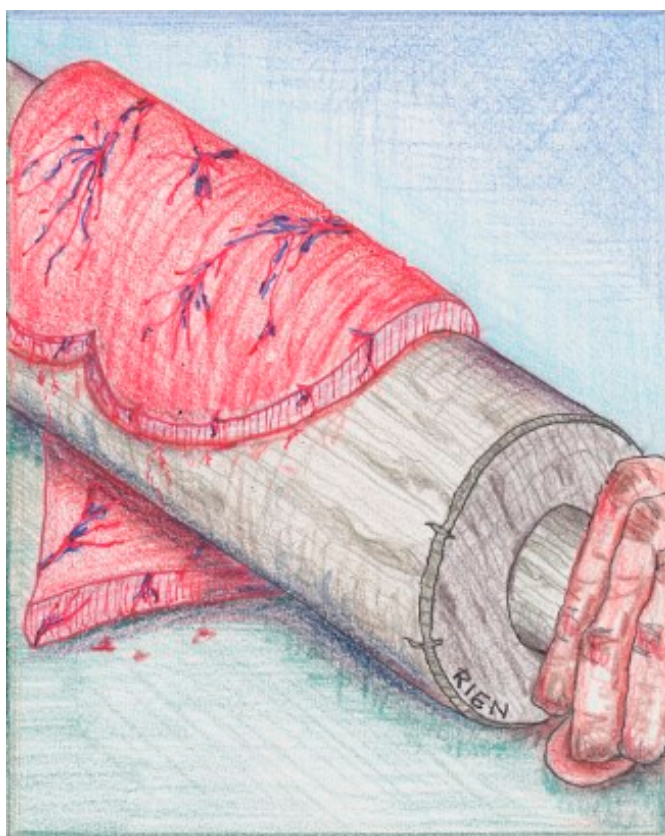

vovk
AK

Vereniging ouders van een vermoord kind

Cocon

Een schaduw, levenslang

JAARGANG 16 NUMMER 3

SEPTEMBER 2016

Cocon is het ledenblad van de Vereniging ouders van een vermoord kind

Redactie en bestuur

REDACTIE COCON

Paul Kuiper tel. 074-2439826 kuiper.p@tiscali.nl
Rien Verbiest tel. 023-5263518/06-51346075 rienverc@xs4all.nl

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:
Rien Verbiest
Rechthuisstraat 24
2024ED HAARLEM

De volgende Cocon verschijnt uiterlijk op 17 december 2016.
Kopij vóór 17 november 2016 sturen naar het redactieadres.
De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen indien nodig in te korten.

BESTUUR VOVK

Jan van Kleeff voorzitter
Ron Sluijs secretaris
Frans Martens penningmeester
Annie Beerkens bestuurslid

telefoon 06-46 09 88 71
Samenweid 42, 1935 AX Egmond-Binnen
bankrekening: NL 92 INGB 0000283350

VAN DE REDACTIE

Het hart is een holle spier die door zich samen te trekken bloed door het lichaam pompt.'

Zo staat het in een encyclopedie en het is een kille omschrijving van wat eigenlijk een compleet wonder is en met dit artikel voor de Cocon kan ik met zo'n omschrijving eigenlijk geen kant op.

Er komen wel allerlei spreekwoorden, gezegden en uitdrukkingen bij mij in de gedachten en in die richting ga ik maar door. Waar het hart vol van is loopt de mond van over. Die uitdrukking kennen we allemaal wel en van tijd tot tijd overkomt ons dat ook: waar is ons hart vol van? Van wat ons overkomen is uiteraard en daar raak je niet over uitgepraat.

Wie diep in mijn hart kijkt, ziet daar een onpeilbaar leed, misschien ook wel een leegte. Hoewel? Leegte? Wat ligt er allemaal niet in mijn hart besloten? Wat gaat er allemaal niet in mijn hart om?

Je kunt tot diep in je hart geraakt zijn en wie kent dat gevoel niet? We kunnen er allemaal van mee praten!

Lang geleden was er een kerkelijke actie met de titel 'Heb het hart eens'. Meestal gebruiken we zo'n zin om te waarschuwen: "Heb het hart niet om dat nog eens te doen!" Maar die actie bedoelde juist: heb nou eens hart voor een bepaalde zaak, laat je hart eens spreken!

Wie vertrouwd is met de bijbeltaal weet dat daarin ook vaak het hart wordt genoemd. Het is goed om te beseffen, dat in het bijbelse spraakgebruik met het hart niet ons diepste gevoelsleven wordt bedoeld. Integendeel: daar wordt bedoeld datgene wat richting aan ons leven geeft. In het boekje 'Taalwegen en dwaalwegen' van drs. K. Bouhuys en dr. K. Deurloo worden daar zeer behartigenswaardige (!) woorden over gezegd.

Maar toch blijf ik in dit stukje maar bij de bij ons gangbare betekenis van wat er met het hart wordt bedoeld.

En dan zie ik de voorplaat van deze Cocon weer voor me. Wat zou daar toch mee bedoeld zijn?

Laat ik maar gewoon wat gedachten formuleren.

Je ziet een deegrol, je ziet een hart dat kennelijk geplet wordt, uitgewrongen zou je haast gaan denken en dan komt het geheel toch wel weer dicht in mijn buurt.

Want zo voel ik mij ook wel eens, alsof er niets anders is dan mijn benarde hart. Om wat er met mijn kind is gebeurd. Om wat iemand mijn kind heeft aangedaan. Dan is er geen sprake meer van een warm kloppend hart. Dan is er slechts leegte en een benauwd gevoel. Dan wordt mijn hart kil en koud. 'Onrustig is ons hart' schiet me te binnen, een boektitel, denk ik.

De deegrol in de voorstelling staat dan voor mij voor degene die dit leed heeft veroorzaakt en het geplette hart is mijn kind. Alle leven is er uit en het zal nooit meer kloppen.

Maar daar kan ik niet bij blijven stilstaan en daar wil ik niet bij blijven stilstaan, daarvoor klopt mijn hart nog veel te goed. Het kind dat er niet meer is, speelt een grote rol in mijn leven, net zoals al mijn kinderen een onuitwisbare rol in mijn leven spelen. Mijn grootouders, mijn ouders, noem maar op, zij allen spelen hun rol in mijn leven. Door hen ben ik wie ik ben, door hen leef ik. En ik wil graag blijven leven, met al zijn vreugden én met al zijn verdriet, met alle ups en met alle downs, met zijn lach en met zijn traan.

Laat dit alles maar een rol spelen en zo heeft die deegrol toch nog een klein beetje bijgedragen aan dit stuk.

Het is september. We krijgen weer de Dag Herdenken Geweldsslachtoffers en twee dagen later wordt Maaïke niet 44, maar blijft zij in mijn hart.

Namens de redactie wens ik u toe dat deze Cocon iets mag bijdragen aan uw leven met al zijn facetten.

Paul Kuiper

VAN HET BESTUUR

De zomer loopt op zijn eind, traditioneel afgesloten met onze jaarlijkse wandeling begin september in de bossen van Leusden. Voor het bestuur is de zomerperiode een relatief rustige periode waar contacten met instanties beperkt zijn. De accu wordt weer opgeladen om de rest van het jaar voor de belangen van onze lotgenoten op te komen.

In juni beleefden we de jaarlijkse familiedag in de Schoorlse duinen en verbleven we in het Dopersduin in Schoorl. Er was gelegenheid om een duinwandeling of een fietstocht te maken. Beide onderdelen onder begeleiding van een gids. Het weer was ons gunstig gezind en we kunnen terug kijken op een geslaagde dag.

Tijdens de familiedag werd Jan Camps, voormalig vrijwilliger en adviseur van het VOVK bestuur, benoemd tot erelid. Zijn benoeming werd vergezeld van een oorkonde en erepenning.

Staatssecretaris Dijkhoff lanceerde, onder druk van een uitspraak van het Europese Hof, het plan om levenslanggestraften uitzicht te geven op een mogelijke terugkeer naar de maatschappij. Het plan spreekt van een “ijkpunt” na 25 jaar detentie, d.w.z. een commissie zal na 25 jaar beoordelen of terugkeer mogelijk is.

Het FNG bestuur werd vooraf geïnformeerd en er is met de staatssecretaris afgesproken dat onderzocht zal worden of nabestaanden een rol kunnen spelen in dat proces. Naar aanleiding van een uitspraak van de Rechtbank in Den Haag over bestaan van resocialisering van een levenslang gedetineerde, heeft ondergetekende in augustus deelgenomen aan het radioprogramma Stand.nl. en de stelling verdedigd dat levenslang een leven lang moet duren.

Jan Camps ontvangt uit handen van Jan van Kleeff de oorkonde van het erelidmaatschap

Begin juli vond er overleg plaats met beleidsmedewerkers van de Reclassering. Doel was om elkaar bij te praten over ontwikkelingen in het spanningsveld tussen slachtoffers/nabestaanden en reclassering.

Als u dit leest hebben we met elkaar gewandeld in Leusden. Ik hoop dat veel leden de wandelschoenen hebben aangetrokken en dat er volop gesprekken met elkaar konden worden gevoerd.

Jan van Kleeff

FAMILIEDAG 2016

Onderweg van Hengelo naar Schoorl hebben we alle soorten weer gehad, van stralende zon tot hevige regen. Maar in Schoorl was het droog.

De plaats van samenkomst, het Dopersduin, was een schitterende plek aan de voet van de duinen. En de ontvangst met koffie-of-thee met een brownie was hartelijk. Bekende en minder bekende gezichten, maar met een gemeenschappelijk geschiedenis: wij zijn ouders van een vermoord kind.

Een inleiding over het ontstaan van de Schoorlse duinen was een prima lesje geologie.

De goedverzorgde lunch gaf weer alle gelegenheid om samen te praten en lief en leed te delen. Na de lunch ging een groep fietsen, een andere groep ging de duinen beleven en de derde groep maakte een wandeling door de duinen.

Onder leiding van een gedreven gids zagen en hoorden we dingen die we anders nooit zouden hebben gezien of gehoord: heksenboter, een heksenbezem, een ratelaar, de lokroep van een specht, een visdief, minuscule maar talrijke padjes – nee, geen paadjes, hoewel we die ook hebben gezien. We hebben een prachtige wandeling gemaakt door een uniek landschap.

En warempel: in een vogelplas stond een waterpeilstok die ons onmiddellijk aan de net verschenen Cocon deed denken.

Na bijna 3 uur kwamen we weer aan bij het Dopersduin en waren we wel toe aan het inleveren van de consumptiebonnen.

Hoe de andere twee excursies zijn verlopen, weet ik uiteraard niet, want daar was ik niet bij.

Vorig jaar – bij Apenheul – zou Leo Fijen de oorkonde behorende bij het erelidmaatschap van de VOVK uitgereikt krijgen, maar dat werd een bijeenkomst later. Vandaag viel die eer te beurt aan Jan Camps, jaren lang vrijwilliger geweest bij onze vereniging.

Enkele bitterballen later werd het toch tijd om weer naar huis te gaan, van het wilde westen naar het verre oosten.

Een woord van dank voor de organisatie, voor de vrijwilligers, voor de gidsen en voor de staf van het Dopersduin is hier zeker op zijn plaats.

Paul Kuiper

HET VERHAAL VAN

Suzanne Martens

9-10-1983 † 02-11-2008

“Als we dan toch over ons meisje praten, dan moet ze er maar bij ook”, zegt Jeanne Martens me terwijl haar man Frans en ik, ons aan de eettafel hebben geposteerd. Dat gezegd hebbende haalt ze in tussen vier fotolijstjes van een tafeltje en stelt ze om mijn laptop heen. “Dan komt ze er bij en wil ik dat je haar ziet!”. Een zeer passend begin waarin het gelijk duidelijk wordt dat het gesprek gaat over hun dochter, Suzanne, en niet over de moord waar Jeanne en Frans eigenlijk geen aandacht aan willen besteden.

Een van de foto's brengt duidelijk het orthopedisch schoeisel dat Suzanne draagt in beeld, en aangevuld met de trippelstoel die me al opgevallen is, komen allerlei details over haar lichamelijke handicaps over tafel. Een opsomming van wat iemand niet mankeert kost wellicht minder tijd. “Medisch gezien”, zegt Jeanne, “heeft ze meerdere malen aan een zijden draadje gehangen”.

Jeanne en Frans hebben elkaar in hun studietijd leren kennen in Tilburg. Het stel krijgt in de loop van de jaren drie kinderen. Twee jaar na de eerste, wordt, na een zwangerschap van dertig weken, Suzanne geboren. De situatie is zo precair dat ze nauwelijks bij haar moeder mag blijven; ze moet zo snel mogelijk in de couveuse. De bezorgdheid van de ouders wordt door een verpleegster weggenomen door de opmerking dat die kleine wel heel erg aan het leven hangt om zo vroeg er bij te willen horen: “Die redt het wel!” Alles lijkt zo in orde wanneer ze na ongeveer twee maanden naar huis mag.

Maar al snel gaan een paar dingen opvallen. Door bepaalde houdingen kwamen we er achter dat Suzanne zich anders ontwikkelde dan je mag verwachten van een baby, vertellen de ouders. “Ach mevrouwjtje”, zegt de arts, “er is niets aan de hand”. De ouders zijn er niet echt gerust op en als er na een jaar een aantal testjes door de baby gedaan moeten worden, zakt ze op alle fronten. De kinderarts bevestigt de vermoedens, hersenbeschadiging, en daardoor spasticiteit en spierdisfunctioneren en hij verwijst naar het revalidatiecentrum.

Twee jaar therapie doen de peuter goed. Men ziet snel reactie van een uit zichzelf haar rugomdraaiende baby tot verdere gestage verbeteringen. De kleine geeft al vroeg blijk van haar wilskracht en doet onvermoeibaar haar best. Maar op oudejaarsavond wordt ze met spoed in het ziekenhuis opgenomen: longontsteking en astma. In de loop van de jaren worden steeds duidelijkere diagnoses gesteld. Zo blijkt ook haar gezichtsvermogen aangetast; ze kan geen derde dimensie waarnemen.

Vier jaar na de geboorte van Suzanne, komt er een derde kind bij. Nu is het gezin compleet en Suzanne vindt haar plekje door middel van allerlei aanpassingen in het gezin. Men leert vindingrijk om te gaan met haar handicaps en dat gaat goed ondanks haar broze gezondheid bij tijd en wijle. Met haar zevende jaar wordt ze in het nabijgelegen Catharinaziekenhuis nog maar net op tijd geholpen. Een zich herhalende epileptische aanval blijkt de familie in doodsangst te hebben gebracht. Als ze later volledig onder de tranquillizers haar ogen weer opendoet vraagt Jeanne “En meisje, wie ben ik?” :”Mama!”

Na haar kleuterschooltijd gaat Suzanne naar een school voor speciaal basisonderwijs, de Mytyl-school, waar ze het wonderbaarlijk goed doet. Op haar negende jaar is ze echter zo ziek en haar lijf functioneert zo slecht dat ze dat jaar nauwelijks naar school komt. In haar pubertijd openbaart zich steeds meer haar doorzettende karakter. Bijna de gehele mavo doet ze met boeken, thuis, in haar eentje af. Daarna gaat ze intern op een havo-instelling in Nijmegen. Al vroeg dus wordt van haar de nodige zelfstandigheid verwacht; meer nog van haar zelf dan van haar omgeving. Haar uitlaatklep is muziek en de computer. Dat laatste omdat het sociale contact door het internet voor Suzanne een vervanging is van haar gebrekkige mobiliteit. Ook schept ze er genoeg in om energie te steken in het fenomeen ‘Loesje’; ze bedenkt er menige spreuk voor en promoot zodoende de humanistische opzet van deze publicaties.

MISSCHIEN MOET JE JEZELF EERST TEGENKOMEN

VOORDAT JE HET KUNT ZIJN

Loesje

Postbus 1045
6801 BA Arnhem
www.loesje.nl

Een van de ontwerpen van Suzanne voor Loesje

Ze heeft zo ook haar voorkeur voor muziek. Groot fan wordt ze van K's Choice, een Belgische rockband uit Antwerpen. Meerdere keren bezoekt ze de concerten van de band en ze raakt zo bevriend dat men haar op het podium hijst. Ze hoort er gewoon bij. Niet alleen de muziek maakt haar wereld groter, ook onder haar nickname Jacky op Facebook [Blog Jacky Hyves], breidt zich haar vriendenkring internationaal uit. Na verloop van tijd is Engels de voertaal geworden.

Omdat ze uiteindelijk graag naar de universiteit zou willen is een Hbo-opleiding aan de orde. Na een zeer positieve intake in Nijmegen om hbo cultureel, maatschappelijk werk te gaan studeren, wordt haar alle medewerking toegezegd. Groot is de deceptie dan ook wanneer blijkt dat de faciliteiten niet geboden worden die wel zijn toegezegd. Het hbo ziet geen mogelijkheden haar na haar propedeuse verder op te leiden. Ze neemt de beslissing om totaal iets anders aan te pakken. Iets waarbij haar talenten gewaardeerd worden en niet waar ze afgerekend wordt op wat ze niet kan.

Jongerenwerk, uitzending via de EU naar het buitenland, dat lijkt haar wat. Ook deze ingang pakt ze zelfstandig en vastberaden aan. Een kindertehuis in Griekenland wordt de keus. In die tijd in ieder geval, werden gehandicapten meteen uit het gezin verbannen. (Griekenland is daarin niet uniek-redactie). Dit tehuis biedt onderdak aan lichamelijk en geestelijk gehandicapte kinderen en jongeren. Alleen een sobere verzorging en een gegarandeerd verblijf tussen vier muren is het bezegelde lot van de gehandicapten. Ook al is de zee op 100 meter afstand, het is niet mogelijk voor de vaste medewerkers om deze jongeren meer te bieden dan de basale verzorging. Voor deze kinderen zijn vrijwilligers de krenten in de pap van hun sobere bestaan. De eerste opzet van een verblijf van drie maanden wordt uiteindelijk één jaar omdat ze zich als een vis in het water voelt bij deze bewoners.

Frans heeft om zijn dochter daar aan het werk te zien zich over zijn vlieg angst heen gezet. Samen zijn ze naar Athene gevlogen en bezoeken ze het in voormalige Amerikaanse legerbarakken ingerichte tehuis.

Suzanne wilde graag haar ouders haar werk laten zien en kreeg na enige aarzeling toestemming om een afdeling te bezoeken. Als ouders was het schokkend om al deze kinderen in bedjes te zien liggen en hieraan voorbij te moeten lopen. Er was alleen toestemming gegeven om aandacht te geven aan twee kinderen in de speelruimte. Deze twee kinderen genieten van de aandacht die ze krijgen. Eén ervan is Alkistis.

Van het kleine meisje Alkistis staat beschreven dat ze zwaar lichamelijk en geestelijk gehandicapt is. Suzanne krijgt toestemming om zich over haar te ontfermen en ze neemt steeds meer haar verantwoordelijkheid voor de ontwikkeling van de kleine. Ze bekostigt uit eigen zak specialistisch bezoek en therapieën. Het contact ontwikkelt zich zo intens dat Suzanne er moederlijke gevoelens voor haar gaat koesteren.

De kleine Alkistis aan de hand van Suzanne

Aan het einde van het contractjaar blijkt dat het meisje weliswaar zeer slechtziend is maar voor de rest weinig mankeert. Later, in 2014, blijkt dat het meisje weer bij haar familie thuis woont; een unieke ontwikkeling voor Griekenland en een enorme troost te weten dat Suzanne hier een belangrijk aandeel in heeft gehad.

Als Suzanne na haar Griekse avontuur weer terugkeert in Nederland begint de zoektocht naar een universiteit. De studiekeuze valt op English literature aan de universiteit van Groningen. Suzanne regelt zoals gebruikelijk.....alles zelf.

“Mam...ik heb een huisje met een tuintje en een keukentje” was op een gegeven moment het mooie nieuws dat ze het thuisfront wist te melden. “We hebben haar geholpen met de installatie, heel wat Ikea-spulletjes in elkaar gezet”, zegt Frans nog trots. Haar broze gezondheid blijft echter treiterend mee verhuizen. In het eerste half jaar van haar studie wordt ze wederom ziek en wordt met heftige buikpijn in het ziekenhuis opgenomen.

Ondanks de pijn wilde Suzanne haar ouders niet waarschuwen, ze wilde hen niet onnodig ongerust maken. Frans vertelt dat ze binnen twee uur vanuit Eindhoven naar Groningen waren ‘gevlogen’.

Door deze opname loopt Suzanne een studieachterstand op en is genoodzaakt om in augustus weer in het eerste jaar te starten.

Inmiddels zit Suzanne als ruim volwassen en ervaren vrouw van 24 tussen uit de kluiten gewassen pubers. Maar ze pakt het met evenveel moed en enthousiasme op. Ze stort zich in het studentenleven en doet mee aan het studententoneel wat al jaren een uitdaging voor haar is. Ze is fan van de Britse schrijver Terry Pratchett en toevallig wordt daar een stuk van gespeeld. Grote vreugde dus voor Suzanne wanneer ze een rol krijgt.

Alles gaat crescendo als haar gezondheid maar enigszins meewerkt. Eén smetje manifesteert zich wel: een luidruchtige buurman.

Suzanne woont op een soort studentencomplex. Voornamelijk studenten, aangevuld met wat sociaal geselecteerden. Een appartementje op de begane grond en aansluitend een parkachtige omgeving, een ideaal woonoord voor haar. Haar buurman vecht echter bij regelmaat de grootste ruzies uit met zijn vriendin. Suzanne voelde zich onveilig met deze situatie en besprak dit ook met haar medebewoners. Ook deze hadden last van dat gedrag en zegden haar steun toe als er problemen zouden ontstaan. Naar haar ouders toe liet ze hiervan helaas weinig merken.

“Als we ‘dat’ hadden geweten”, zegt Frans, “dan hadden we haar direct weggehaald”. Dan was het niet gebeven bij de opmerkingen die zij vanuit haar omgeving kreeg van: de politie bellen of haar eigen zo geliefde muziek maar wat harder zetten.

Die eerste week in november 2008 laat Suzanne niets van zich horen. Dat gebeurt natuurlijk wel vaker maar toch niet zó veel dagen achter elkaar. Jeanne wordt ongerust ondanks dat Frans zegt: “Laat ze haar ding nou maar doen, er is niks”. Wanneer een vriendin belt dat ze Suzanne niet te pakken krijgt gaan alle seinen op rood. Suzanne blijkt dan reeds vijf dagen levenloos in haar appartementje te liggen.

Naar later blijkt is die buurman een gewelddadige, onder jeugddetentie geplaatste lastpak waar zelfs zijn eigen vader nog bang voor was. Ondanks dat hij later tijdens rechtszittingen nooit echt klaarheid geeft over zijn daad, wordt het wel duidelijk dat hij het op de laptop van Suzanne had gemunt. Die brengt in de handel altijd wel wat op. De versleuteling om het apparaat werkend te krijgen zou Suzanne, zo enorm gebonden aan haar elektronische levenslijn, echter nimmer prijs geven. Deze persoonlijke behoefte maar veel meer nog, dit krankzinnig sterke karakter van haar, heeft haar op dat moment wellicht parten gespeeld. Maar dat blijft gissen. “Wat overblijft, is dat het leven voor deze dan 20-jarige man de aanschafwaarde van een joint heeft”, zegt Jeanne triest.

Het was een uitermate vredelievend meisje met een ijzersterke wil en een eigenzinnig karakter, zeggen Jeanne en Frans me. “Toen we bij de Dag Herdenken Gewelddslachtoffers waren, viel het ons op dat we bijna dezelfde route liepen als de weg die we als ontdekkingsstocht namen toen ze pas in Groningen was. Alsof ze daardoor nog dichter bij ons was”.

Thuisgekomen open ik het Blog van Suzanne’s Jacky en neem onder andere het enthousiasme van haar Griekse klus waar. Het leven met al zijn intenties spat van deze jonge vrouw af. Een lichtend voorbeeld voor als het even tegenzit in je leven. Misschien ben je jezelf dan nog niet genoeg tegengekomen?

Rien Verbiest

Tijd heelt geen wonden.

Tijd leert je leven met verdriet

en wachten, zeer geduldig

tot je weer schoonheid ziet.

En tot de tederste herinneringen

zo diep vertakt zijn

in je ziel

dat ze de zere plekken

kunnen overgroeien.

Kris Gelaude

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

Zo zit je bij een tropische temperatuur in je achtertuin en zo besef je ineens dat rond 15 september de nieuwe Cocon weer uitkomt en dat op 15 augustus de kopij binnen moet zijn.

En dus moet er voor die tijd weer een boel werk worden verzet. Het eerste wat ik altijd doe voor de nieuwe Cocon is dit stukje schrijven, overigens zonder te weten waar het op uitdraait.

Laatst ben ik even naar de dichtstbijzijnde brievenbus gelopen om iets te posten en op de terugweg liep ik aan de andere kant van de straat waar ik normaal nooit gebruik van maak. Ieder heeft zo zijn vaste gewoontes.

Ik zag een mij onbekende moeder die haar kind van judoles kwam halen. We groetten elkaar en toen ik me even omdraaide stond ze nog naar mij te kijken en ze zei: "Meneer Kuiper?" Dat kon ik natuurlijk niet ontkennen. Ze bleek ruim twintig jaar geleden stagiair in mijn klas te zijn geweest en ze vroeg hoe het met me ging. Al pratend kwamen allerlei herinnering bij ons boven, bij haar trouwens meer dan bij mij. Ik had haar ook niet herkend: zij was in die twintig meer veranderd dan ik, uiterlijk althans. Ze vertelde dat ze nog precies wist wat er in 1997 met mijn dochter Maaïke was gebeurd. Zonder dat ik de naam Maaïke noemde, noemde zij die. Het was een heel bijzondere belevenis.

Toen ik thuis kwam, zag mijn vrouw dat ik iets bijzonders had meegemaakt en ik vertelde wat ik had beleefd. We hebben ons er beiden over verwonderd.

En nu gaat het weer richting Dag Herdenken Gewelddsslachtoffers, op 24 september. Dat is twee dagen voor Maaïke niet 44 jaar wordt. We noemen het ook niet haar verjaardag, maar haar geboortedag. We zullen er dit jaar niet bij zijn in Alkmaar, want we verwachten dat er in dat weekend familie, vrienden en bekenden van ons én van Maaïke komen, niet om haar verjaardag te vieren, maar om haar te gedenken en samen met ons te beleven wat Maaïke voor hen en voor ons heeft betekend, nee, wat zij voor ons betekent. En dat vinden wij een groot goed.

Dag Paul.

Het is niet de eerste keer dat we het over toeval hebben, of noodlot, ik weet het niet. Onze levens zouden elkaar waarschijnlijk nooit gekruist hebben als onze kinderen niet op zo'n noodlottige manier uit het leven werden gerukt.

Maaïke en Caroline, beiden 24 jaar en beiden twintig jaar geleden vermoord. Dat is de bindende factor die wij hebben. Toeval? Heeft het een betekenis, moeten wij dat nader onderzoeken? Misschien is de beste manier om te leven ons te blijven verwonderen. Ik verwonder me, dus ik besta.

Herdenken, op 24 augustus 2016 zou Caroline 45 jaar geworden zijn. Haar broer Jean-Paul werd 15 juli 46 jaar. Als ik naar hem kijk kan ik me een beetje voorstellen hoe Caroline er nu uit zou zien. Maar daar blijft het ook bij. Ik blijf dat lieve gezicht voor me zien zoals ze was, 24 jaar, mooi, lief, onzeker, nog zoekend naar haar plek in het leven. 'Ik weet niet of ik wel zo lang op deze plek wil blijven', schrijft ze in haar laatste brief aan Henk, haar vriend. Dat was in Salto, in Portugal op een bijeenkomst voor jongeren, The Rainbow Gathering, daar spraken jongeren uit heel Europa met elkaar over vrede etc.

Ze bleef er inderdaad niet zo lang en begon aan haar fatale terugreis. Haar onderzoek naar vrede in de wereld eindigde met geweld dat haar overkwam.

Als ik nu naar de wereld kijk, dan verbaas ik me over het geweld, dat overal wordt gepleegd. Families die in rouw worden gestort door het verlies van dierbaren. Alles door haat en onvrede.

Er valt vandaag de dag veel te herdenken. Hoe moeten we dat zien? Toeval, noodlot, dingen die gebeuren?

Als ik dan met Jos op de camping zit, dan kijk ik naar de mensen die vakantie komen vieren. Zij komen om te genieten.

Ik ben een toeschouwer geworden. Ik kijk graag naar mensen die genieten, En ik blijf me verwonderen.

Hartelijke groet, Paul

Hartelijke groet, Wil

HET IS AL ZO LANG GELEDEN....

Mariëlla de Geus

08-07-1981 † 04-11-2001

Op mijn zoektocht naar een 'vergrijsd verhaal' zie ik dat het al weer bijna vijftien jaar geleden is dat de familie de Geus geconfronteerd werd met het ontnemen van het leven van hun dochter Mariëlla. Een bezoekje bij de trouwe VOVK-leden, Inge en Bert, is aan de orde.

Inge en Bert geven gelijk aan dat er wel het een en ander is veranderd binnen de vereniging. Ze herinneren zich de eerste deelname nog heel goed. Totaal in shock reden ze terug naar huis. Nadat ze hun eigen verhaal voor het eerst konden delen, kwamen van de overige (4) stellen er nog eens vier verhalen overheen. "En het een was al erger dan het ander", zegt Bert, "het is alsof alles met elk verhaal nog erger werd", beaamt Inge, "alsof het zich opstapelde".

Deze eerste keer hadden ze hun kinderen Eveline, Patrick en Mirjam ondergebracht bij vrienden. Via slachtofferhulp was men in kennis gesteld van het bestaan van een Vereniging Ouders van een Vermoord Kind. Zelf hadden ze daarop contact gezocht met Jef Rijsbergen en zijn vervolgens betrokken naar Leusden.

"Zo zal het toch niet altijd gaan, zo heftig", zeggen ze tegen elkaar. Wat echter blijft hangen bij Inge en Bert is de warmte waarmee men elkaar begroette bij het samenkomen in Leusden. Zij waren dan wel voor het eerst en kenden uiteraard niemand maar de atmosfeer die ze onder de bezoekers troffen namen ze ook in zich op. "We moeten het maar een tweede kans geven", zeiden ze tegen elkaar. Intussen zijn Inge en Bert een van de trouwste bezoekers van diverse bijeenkomsten. En daar hebben ze geen spijt van, zeggen ze.

Waar ze ook veel aan hebben gehad, dat zijn de lotgenotenweekenden in Doorn. Ze hebben de eerste lichting van die bijeenkomsten meegemaakt. Bert zegt: "Er zijn soms nog wat dingetjes die voorbij komen en waarvoor je toen een handvat hebt meegekregen".

Zo zei Jos de Keijzer, tijdens een bijeenkomst in Leusden, bijvoorbeeld: "Schrijf je zegeningen op en stop die aantekening in je broekzak. Wanneer je het niet meer ziet zitten, of anderszins, haal het dan naar boven en lees het rustig door, je kunt er mee overeind blijven". Dat bleek heel waardevol te zijn'.

Via hun huisarts komen ze in 2002 terecht bij Prof. Dr. Berthold Gersons, adviseur bij de nasleep van grote rampen zoals de grote brand in Volendam. "De manier waarop hij werkt is toch anders dan de reguliere psychiater of een sessie bij de psycholoog", weet Inge. "Het zelfredzame werd door hem ge-projecteerd", vult Bert aan, "het niet per se van jezelf moeten maar het gewoon proberen". Het was in die tijd dat Bert nogal eens naar het CD-tje wilde luisteren dat Mariëlla met haar bandje had gemaakt. "Op dat ene nummer kon ik zo lekker janken", vertrouwt Bert me toe. "We zaten het eerste half jaar als dode vogeltjes bij elkaar".

Inge en Bert hebben in de beginjaren ook baat gehad bij de betrokkenheid van de dominee van hun Gereformeerde Kerk. Om de week kwam de predikant een luisterend oor bieden en na verloop van tijd om de maand, totdat hij ging verhuizen. Ze hebben daar nog steeds warme gevoelens aan over gehouden. Ook bij de mensen van de politie, waar voor het eerst de voorloper van de familierechercheur werd gepositioneerd en de mensen van het Openbaar Ministerie. "Het is wellicht hoe je je opstelt, hoe opener en niet dwangmatig, hoe beter, maar wij hebben zeker niet te klagen, de contacten waren prima en we kregen alle medewerking".

Mariëlla studeerde in Utrecht Natuurwetenschap en innovatiemanagement, ze was inmiddels derdejaars en het ging uitstekend. De eerste karaktertrek die door Inge en Bert wordt opgesomd is dat ze intelligent was, getuige ook haar studieresultaten.

Gelijk wordt dat aangevuld met dat het hier om een ontzettend lieve meid ging die al vroeg iedereen om haar vingers wist te winden. Wat opstandige puberjaren maar daar zijn immers die jaren voor. Dan wordt het gekibbel met Eveline genoemd, direct aangevuld dat het stel ook niet zonder elkaar kon. Als studerenden vonden ze de nodige wedijver bij en met elkaar.

Eind oktober 2001 is opa jarig, hij wordt 80 jaar en de familie reist af naar Oosterhout om opa in het zonnetje te zetten. Ze gaan uiteten en deze bijeenkomst, waarbij iedereen aanwezig is, zal vervolgens bij allen in het geheugen blijven.

Op zaterdagavond, 3 november, fluit Bert nog een volleybalwedstrijd van Mariëlla. Zij was enthousiast volleybalster, trainde een groep en floot ook, evenals haar vader. Daarna gaat de gebruikelijke week - van werken en studeren - weer in. Op de zondagmorgen wordt Mariëlla door haar kamergetenoten al als vermist opgegeven. Die middag is er kennelijk ook een telefoontje van het werk van Mariëlla naar de familie de Geus geweest. Alleen Patrick was thuis en hij heeft daar niets over gezegd. In de omgeving van de jongerensociëteit 'So What' was 's morgens een levenloos lichaam gevonden. De politie legde nog geen verband met de aangegeven vermissing.

In de loop van de maandagochtend wordt Bert op zijn werk door de politie benaderd en van het noodlottige op de hoogte gesteld. Inge kan zich van de onheilstijding alles herinneren, en ook Bert weet het nog als de dag van gisteren: "Inge was twintig minuten niet te bedaren van het huilen en dan moet je het de kinderen nog gaan vertellen". Patrick reageert gillend en heftig verontwaardigd dat zijn zus niet alleen vermoord was maar ook nog verkracht. Dit had hij uit alle voorlopige informatie al wel opgepakt.

"Ook onze kinderen hebben met de dood van hun zus getobd. De kinderen doen zo hun best om hun ouders niet tot last te zijn", zegt Inge, "en dat mag eigenlijk niet. Ieder heeft er op zijn/haar eigen manier last van, die last komt toch niet meer van je af", weet Inge. Eveline stopt direct een jaar met haar studie en bekostigt uit eigen zak -in relatie met haar studiebeurs- een sabbatical jaar waarin ze hulp zoekt. "Patrick heeft een aantal keren hulp gezocht bij een psycholoog en Mirjam kreeg pas toen zij ging studeren echt last. Ze is ook verschillende keren bij een psycholoog geweest en heeft een EMDR gehad. Door alle problemen is ze gestopt met haar studie", zegt Bert. Het stel vertelt vol trots dat ze begin dit jaar in Australië zijn geweest bij Eveline, haar man en twee kindertjes. Een jaar geleden is het gezinnetje geëmigreed.

Patrick, hun derde, gaat prima. Hij woont inmiddels samen met Amanda Mast en ze gaan volgend jaar trouwen!

[Noot redactie: Amanda is de zus van de op 22 augustus 2008 omgebrachte Mariska Mast en ze is sympathisant van de VOVK. Hun contact is een gevolg van de broers-zussen bijeenkomsten. Het betreft hier het eerste huwelijk van lotgenoten, gefeliciteerd en hopelijk is dit niet het laatste.]

De jongste, Mirjam, woont nog thuis en gaat mee met de aanstaande verhuizing naar een nieuw appartement in de buurt.

De politie heeft vrij snel iemand op het oog die, gek genoeg, als het ware over enige daderkennis beschikt. Er wordt dan ook tegen hem een rechtszaak aangespannen en deze wordt door het OM verloren, hij wordt vrijgesproken. De man blijkt een psychiatrisch patiënt te zijn en de politie is in de hele zaak kort in de bocht geweest. Na een eerste vrijspraak wordt de man ook na negen maanden door gebrek aan bewijs in hoger beroep vrijgesproken en ook bij de cassatie. Dan volgt er een aantal jaren waarin tevergeefs naar de echte dader wordt gezocht en het onderzoeksteam ook tot frustratie van de politie moet worden verkleind.

Die jaren zijn slopend voor het gezin. Bert zegt: "Elke passant in je omgeving zie je als de mogelijke dader. Elke schimmige beweging valt je op, iedereen kan het zijn".

In 2005 neemt Inge contact op met Peter R. de Vries en pakt De Vries het dossier aan en blaast er zodanig nieuw leven in dat de politie alsnog voortvarendheid betracht. De Vries is er van overtuigd dat de dader uit de zeer directe omgeving moet komen van wat Mariëlla de laatste uren gedaan heeft en waar ze geweest is. Een bezoeker van de sociëteit die al meerdere keren geweigerd had om DNA af te staan wordt alsnog, na een tip, nader onder druk gezet en dit spoor, dat men eerder heeft laten liggen, leidt uiteindelijk naar de dader en deze wordt op 27 juni 2006 tot achttien jaar cel voor (gekwalficeerde) doodslag en verkrachting veroordeeld. Ook na hoger beroep en cassatie blijft de zaak overeind. Het feit dat de dader zo lang heeft gezwegen heeft mede de zwaarte van de strafmaat bepaald.

Inmiddels is de dader al met proefverlof geweest en men verwacht in 2017 een vervroegde vrijlating. Overigens willen Inge en Bert zich daar niet te veel mee bezighouden. "Hij heeft zijn straf nou eenmaal gehad", zegt Bert bedeesd. Inge vertelt met gepaste trots dat ze die man eigenlijk niet wil zien. Ze herinnert er aan dat indertijd, bij de veroordeling in de rechtszaal, ze de gelegenheid kreeg om een verklaring voor te lezen. Dat recht was toen nog niet formeel toegekend. De Officier van Justitie had toegezegd om wanneer de rechter daaraan geen medewerking zou verlenen, hij dan hun rede zou voorlezen. Dit hoefde gelukkig niet en Inge vertelt: "Ik had een foto van Mariëlla naast me op de tafel geplaatst zodat de bezoekers haar konden zien en ik de dader niet".

Anno 2016 werkt Inge naar volle tevredenheid op een dagbesteding voor volwassen vrouwen. Zeven jaar geleden is zij bewust overstapt van het onderwijs naar de psychosociale hulpverlening. In het vertrouwen dat ze van die vrouwen krijgt, ondervindt ze het respect als ‘ervaringsdeskundige’. Naast de specialistische hulp van de organisatie biedt ze een welkome toevoeging en ze voelt zich erdoor als een vis in het water. Ze heeft het idee nu ze dit werk doet dat ze als mens nuttiger en noodzakelijker dingen doet dan voorheen en vindt dat de juiste weg om te groeien als een humaan mens.

Bert heeft een opleiding als chemicus, maar is vanaf het begin van zijn loopbaan geïnteresseerd geraakt in de computer business. Een opleiding tot programmeur gaf hem onderdak bij Centric, waar hij eigenlijk altijd al gewerkt heeft. Ook Bert heeft het idee, vooral door de desastreuze move in hun leven, meer empathisch te reageren op de samenleving. Hij ondervindt dat bij gesprekken met collega’s wanneer het verder gaat dan wat oppervlakkige praatjes.

Duizenden Bezoekers bij de stille tocht in Gouda

“Het gaat nu naar omstandigheden goed met ons”, zegt Inge, ‘Ik “ik mis haar nog elke dag en naarmate je ouder wordt en het langer geleden is mis je haar meer en mis je juist die dingen die je niet meer met haar hebt.’ hebt”. “Ja, vooral feestdagen en bijzondere bijeenkomsten, wanneer de hele familie samenkomt. Ik vind het altijd zo vreemd om bijvoorbeeld te horen Fijn dat we er allemaal zijn”. Niet dus, we zijn er niet allemaal, er mist er nog steeds één!” zegt Bert.

“Koen, een voormalig vriendje van Eveline in 2001, zei toen: “daarom wil ik geen kinderen”,’ vertelt Inge. “Daarop heb ik hem als antwoord gegeven dat we eerst heel veel geluk hebben gekend met Mariëlla en dat we daarom nu zoveel verdriet hebben, maar Mariëlla en dat geluk zouden we niet hebben willen missen”.

Zowel Bert als Inge beamen daarbij in de discussie dat ondanks het tragische in het leven, je een zelfde pad –tezamen met jouw kind- niet uit de weg zou gaan door geen kinderen te krijgen. Het gesprek komt dan wederom op het feit dat kinderen hun ouders dienen te overleven. “Ook het verlies van een kind door bijvoorbeeld een verkeersongeval of ziekte”, zegt Inge, “is vreselijk, maar wij krijgen er wel een moordenaar bij!”

Bij het afscheid nemen deze avond wordt duidelijk dat de familie nog heel wat te doen heeft. Niet alleen voor de komende verhuizing, waarvoor ze nog een en ander moeten opknappen voordat het huis in de verkoop gaat. Er staat ook nog een weekje vakantie met een Klipper op de Duitse Waddenzee op de agenda. “Dus we hebben nogal wat te doen hoor”, zeggen Inge en Bert.

Klopt, heel wat te doen, waarbij het leven en de toekomst steeds meer ruimte krijgt. Het gaat de familie de Geus inderdaad zo goed als kan.

Rien Verbiest

— — — — —
Streep hun naam niet door

(gedicht)

Streep hun naam niet door
 al zijn zij ook tot stof vergaan.
 Streep hun naam niet door
 alsof ze nooit hebben bestaan.

‘t Liefste dat ik heb bezeten
 toekomstbeeld van mijn bestaan
 vraag mij niet dat te vergeten
 en gewoon weer door te gaan

Want ik wil wel verder leven
 maar ik weet niet hoe dat moet
 ‘k Hoor bij hen die achterbleven
 overleven vergt veel moed

Streep daarom hun naam niet door
 noem hun naam en laat mij weten
 dat ook jij niet zult vergeten
 alleen zo kan ik verder gaan

Gerry den Otter

— — — — —
CORRECTIE

Irene, Tineke of Ineke?

In het verhaal over Simone van Kleeff in de vorige Cocon werd moeder Ineke enkele keren ten onrechte Tineke of Irene genoemd. En in de inhoud staat in plaats van Simone Annemarie.

Onze excuses.

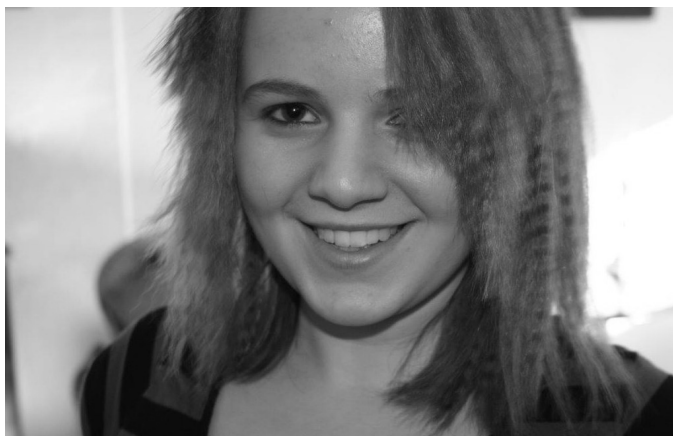
De redactie.

WIJ HERDENKEN IN OKTOBER, NOVEMBER EN DECEMBER 2016

<i>Martine Haan</i>	* 02-10-1980	†	16-03-1997
<i>Isabelle Kwakernaat</i>	* 04-10-1993	†	20-06-2008
<i>Raymond Kuiper</i>	* 08-10-1968	†	16-07-2009
<i>Patty Sablerolle</i>	* 09-10-1977	†	01-10-2000
<i>Suzanne Martens</i>	* 09-10-1983	†	02-11-2008
<i>Rick Geelen</i>	* 10-10-1987	†	17-03-2012
<i>Judith Beelen</i>	* 14-10-1966	†	03-11-1985
<i>Quincy Schumans</i>	* 15-10-1993	†	02-09-2010
<i>Mariska Peters</i>	* 18-10-1993	†	09-02-2015
<i>Dario Britvec</i>	* 18-10-1969	†	02-02-2003
<i>Esther Sinke</i>	* 26-10-1979	†	30-08-2005
<i>Noëllie Blondelle</i>	* 28-10-1967	†	17-02-2004
<i>Tamara Patricia Wolvers</i>	* 02-11-1977	†	12-07-2006
<i>Rick Haster</i>	* 04-11-1961	†	22-02-2008
<i>Bart Postma</i>	* 06-11-1966	†	12-05-2001
<i>Annemarie Sluijs</i>	* 07-11-1977	†	12-12-2006
<i>Rudij Oordt</i>	* 08-11-1961	†	30-07-2004
<i>Lidewij Zegers</i>	* 15-11-2001	†	24-02-2008
<i>Afke Kuipers</i>	* 16-11-1987	†	08-03-2013
<i>Joanne Noordink</i>	* 17-11-1981	†	11-12-2008
<i>Johnny van Wanrooij</i>	* 19-11-1982	†	27-12-2006
<i>Saskia Hellendoorn</i>	* 23-11-1980	†	02-02-1999
<i>Stephan Buczynski</i>	* 24-11-1986	†	13-01-2013
<i>Ellis Windhorst</i>	* 24-11-1976	†	19-06-2002
<i>Lorraine Vanessa Wijnberge</i>	* 25-11-1981	†	29-06-1985
<i>Jari van Peer</i>	* 25-11-2004	†	28-12-2004
<i>Linda Rijsbergen</i>	* 27-11-1970	†	19-01-1993
<i>Najwa Anfield</i>	* 28-11-1992	†	27-11-2001
<i>Carmine Barberio</i>	* 28-11-1984	†	30-05-2004
<i>Mariska Esmeralda Mast</i>	* 30-11-1984	†	22-08-2008
<i>Janine Smeets</i>	* 01-12-1967	†	24-11-1994
<i>Jeanny Wagemans</i>	* 04-12-1986	†	07-01-2005
<i>Melissa Ulrich</i>	* 04-12-1986	†	23-05-2006
<i>Floris Sebregts</i>	* 07-12-1970	†	14-12-1996
<i>Patricia Bouwens</i>	* 09-12-1977	†	09-11-2003
<i>Frank Hermsen</i>	* 24-12-1984	†	21-11-2004
<i>Sabrina Bout</i>	* 28-12-1986	†	06-06-2011
<i>Bram van Embden</i>	* 28-12-1980	†	12-07-1983

Martine Haan

Isabelle Kwakernaat

Raymond Kuiper

Patty Sablerolle

Suzanne Martens

Rick Geelen

Judith Beelen

Quincy Schumans

Mariska Peters

Dario Britvec

Esther Sinke

Noëllie Blondelle

Tamara Patricia Wolvers

Rick Haster

Bart Postma

Annemarie Sluijs

Rudij Oordt

Lidewij Zegers

Afke Kuipers

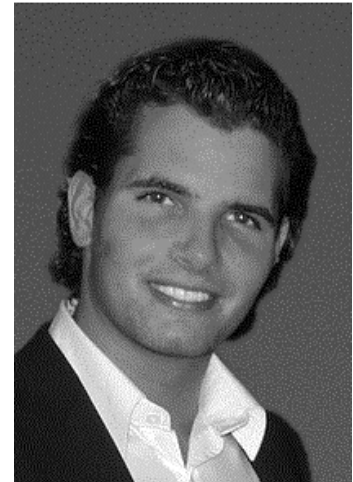
Joanne Noordink

Johnny van Wanrooij

Saskia Hellendoorn

Stephan Buczynski

Ellis Windhorst

Lorraine Wijnberge

Jari van Peer

Linda Rijsbergen

Najwa Lena Anfield

Carmine Barberio

Mariska Esmeralda Mast

Janine Smeets

Melissa Ulrich

Jeanny Wagemans

Floris Sebregts

Patricia Bouwens

Frank Hermsen

Sabrina Bout

Bram van Embden

*In het moeras van mijn herinnering
ligt in gestolde tijd
jouw lief gezicht je zachte lichaam
ik raakte je zo intens kwijt*

*De jaren deden minutieus hun werk
en kneedden mijn gemoed
in stille diepe eenzaamheid
terwijl ik hard bleef roepen het gaat goed*

*Nu keer ik rustig op mijn schreden terug
en zie het landschap achter mij
het leven is gewoon zo doorgedaan
met telkens weer dat nieuwe jaargetij*

*In het moeras van mijn herinnering
blijf jij mij steeds nabij*

Wil Vreeburg

HET ALTAARTJE VAN

HET GEDENKTAFELTJE VAN MARIËLLA

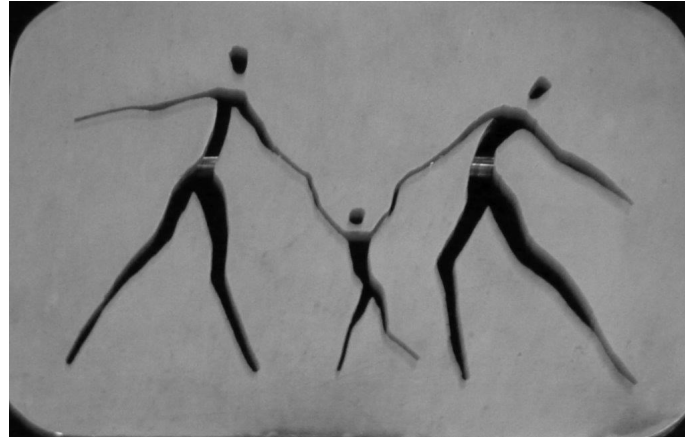
Mariëlla woonde nog niet zolang op zichzelf toen zij vermoord werd. Wij moesten haar huisje leegruimen. Al die spulletjes waar ons kind zo blij mee was en wat zij, samen met mij, met vbeel zorg had uitgezocht en gekocht. Een van die dingen was een glazen tafeltje. Dat staat nu bij ons in de huiskamer als gedenktafel. Wij hebben er dingen opstaan die van ons van waarde zijn.

- Natuurlijk een foto van Mariëlla; het wrange is dat deze foto van heel kort voor haar dood is. De Sociëteit had die nacht nieuwe foto's voor de website gemaakt.
- Een terracottabeeldje van een kind dat schuilt bij de ouder, dat een vriendin gemaakt heeft.
- Een bronzen beeldje dat alle politieagenten van de korpsleiding kregen voor hun inzet tijdens het onderzoek.
- Een bronzen beeldje van twee bij elkaar schuilende mensen, gekregen van een andere vriendin.
- Een boekje met teksten, van vooral volleybalvrienden, die op de condolance-pagina van de volleybalwebsite te lezen waren. Dit boekje is door een vriend van Mariëlla gemaakt. Het heeft als titel 'Love makes a memory' en die tekst hebben we ook op de glasplaat op haar graf gezet.
- Natuurlijk een lichtje dat dag en nacht brand. Het glaasje is ook weer gekregen van een vriendin.
- Een kristallen vlinder gekregen van een van de grootouders.
- Een vaasje met bloemen.

Wij hebben dit tafeltje niet echt nodig om haar dicht bij ins te voelen, maar zo is ze ook voor anderen zichtbaar. Wij vinden het heel belangrijk dat Mariëlla niet vergeten wordt en haar naam genoemd blijft worden. Het tafeltje moet tijdelijk weg als het huiste koop komt te staan. We maken dan een plekje op de kast voor haar. De spulletjes kunnen dan in de la worden geschoven als er kijkers komen. Ik vind dat heel moeilijk, het voelt een beetje als Mariëlla opruimen.....

DE BROCHE VAN.....

Uitleg over de broche van Inge die ze dagelijks draagt.

Mariëlla tekende de liturgieën voor een Oecumenische groep in Gouda. Zij maakte voor een huwelijksdienst de liturgie en tekende twee gestyleerde mensen. Enkele jaren later toen zij een dochter kregen en gedoopt werden, tekende Mariëlla een kind tussen de twee figuren.

Ik heb de liturgieën met tekening van Mariëlla bewaard en toen wij een voorkant voor de afscheidsdienst van Mariëlla nodig hadden, zochten wij tussen de vele liturgieën die zij van een voorkant had voorzien. Wij vonden deze tekening het meest passen; Ouders die hun kind aan de hand meenemen. En beschermen?

De broche is gemaakt door een kennis die ook naar de afscheidsdienst van Mariëlla is geweest. Hij heeft de tekening op een zilveren plaatje gezet en uitgesneden. Wij hadden nooit verwacht dat wij ons kind moesten loslaten, daarom is deze broche mij zeer dierbaar en draag haar (bijna) altijd.

Inge de Geus

LOTGENOTENPELGRIMAGE naar LOURDES

Lotgenotenpelgrimage naar Lourdes van dinsdag 17 mei tot en met zondag 22 mei 2016 vanuit het ministerie van Veiligheid en Justitie in samenwerking met Slachtofferhulp Nederland, DSB Groepsreizen en de Nadine Foundation.

We gingen op pad met 13 nabestaanden van een geweldsslachtoffer, 5 begeleiders en ik als medeorganisator en ervaringsdeskundige. Naar Lourdes, een katholiek bedevaartsoord. We zouden er zijn tijdens de militaire bedevaart die éénmaal per jaar in Lourdes plaatsvindt.

Wat moet je je daar als niet-katholiek en niet-militair bij voorstellen? We gingen er 'open minded' in. Ik wilde zonder (voor)oordeel de indrukken en gebeurtenissen op me in laten werken. Door de dood van onze dochter Nadine had ik geleerd dat in principe niets onmogelijk is. Het onmogelijke mogelijk maken. Voor mij is dat positief dolevens na de moord op mijn kind. Dat 't lukt, meestal, daar ben ik dankbaar voor.

Wij dragen een aanzienlijke last met ons mee. Ik had niet de illusie deze in Lourdes, bij de grot, af te kunnen leggen. Ik wilde me wel open stellen voor alle indrukken en mensen die op mijn pad zouden komen.

Dinsdag 17 mei

Vanuit verschillende plaatsen in Nederland reden er bussen om ons naar de luchthaven van Maastricht te brengen. Na een vlotte vliegreis arriveerden we in de namiddag in hotel Helgon. Een prettig hotel in het centrum van de stad.

Na het diner met de groep richting de grot voor een welkomstviering. De grot waar het dorpsmeisje Bernadette in 1858 de verschijning van Maria zag. Later zijn daar ontelbaar veel mensen gekomen op zoek naar genezing, troost en hoop.

Op deze eerste avond heb ik een brief van Jack voorgelezen. Helaas kon hij er niet bij zijn omdat Remy, de zoon van hem en Jolanda, zichzelf van het leven had beroofd. Wij hebben een kaarsje voor hen gebrand en stilgestaan bij het enorme leed dat ook broers en zussen wordt aangedaan aan een moord.

Lourdes is een heel bijzonder oord. Het wemelt er echt van de mensen en van de souvenirshops en kroegen. Dat lijkt een vreemde combinatie. Dat is het ook. Het verschijningsmysterie van Bernadette. Het vinden van innerlijk rust, de devotie, de innerlijke en fysieke pijn waar velen mee naar Lourdes komen. Het lijkt een controversie. Toch, het zou wennen in de loop van de dagen. Het hoort erbij en op de een of andere manier is dat oké.

Later, eenmaal thuis, hoorde ik van mensen die er een middagje waren geweest, veelal op doorreis, dat ze Lourdes helemaal niets vonden. Een poppenkast.

Zo kort is het, in mijn optiek, niet mogelijk om Lourdes te beleven. Wij hebben ons opengesteld en lieten ons onderdompelen in de unieke sfeer van dit plaatsje.

Daar kwam nog bij dat deze pelgrimage een militaire bedevaart was. Vanaf donderdag zouden er veel militairen rondlopen en marcheren, maar ook dat er veel fanfare, veel muziek in de straten te horen en te zien was. Ook dat geeft weer een bijzondere, extra sfeer.

Woensdag 18 mei

Deze ochtend beginnen we als groep met een kringgesprek op een mooi terras aan de rivier de Gave. Iedereen wordt in de gelegenheid gesteld om te vertellen over de moord op zijn of haar geliefde en met wat voor intentie hij of zij naar Lourdes is gekomen. Het voelt goed om elkaars verhaal te kennen. Te luisteren naar het diepe leed en de achtbaan van emoties waar een ieder van ons doorheen is gegaan en nog steeds mee geconfronteerd wordt. We zijn verbonden met elkaar.

Voordat we 's middags naar de St. Jozefkapel gaan voor de viering van Barmhartigheid, wordt er een groepsfoto van ons gemaakt met de Rozenkransbasiliek op de achtergrond. Onze reis zou vereeuwigd worden voor deze imposante kathedraal. Dat voelt even als een schoolreisje gepaard gaande met het nodige gelach. De foto tovert nog steeds een grote glimlach op mijn gezicht.

Na het diner maakten we ons op voor de Lichtprocessie. Om 21.00 uur zou dit spektakel aanvangen. We kregen een kaarsje met een papieren omhulsel. Het leek op een soort lantarentje met de bedoeling om de wind geen vat te laten krijgen op het kaarsje. Een beschermkapje dus. Tegen de tijd dat het donker zou worden, zouden de kaarsjes hun sfeerverlichtende werk gaan doen. Dat is natuurlijk niet het uitgangspunt van de brandende kaarsjes. De gehele processie is om Maria te eren. Het beeld van Maria wordt aanbeden en rondgedragen.

Het je laten onderdompelen in deze sfeer maakte het voor ons een onvergetelijke gebeurtenis. Ik voel me niet altijd even prettig in massale bijeenkomsten. Deze twee uur durende processie gaf een gevoel van aanvaarding. Het aanvaarden van je lot. Niet makkelijk, niet altijd invoelbaar. Verzet tegen de onmenselijkheid van het verliezen van je geliefde door moord. Het is zo logisch.

De vraag is of je er zelf ook maar iets mee opschiet. Het blijven verzetten tegen je lot. Je noodlot. Uiteindelijk zul je geen vreugde meer kennen en verteerd worden door onmacht en haat. Ik mis Nadine iedere dag. Haar niet lijfelijk meer kunnen zien en voelen, zit verweven in mijn leven. De pijn kan soms nog fysiek binnendringen. Ineens, boem, mijn hart wordt doorboord met verdriet en zoute tranen.

Daar bij de Esplanade du Rosaire voelde ik me verlicht door al die kaarsen. Opgetild boven het aardse bestaan. Ik voelde me er vrolijk door worden. Met verwondering liet ik deze gebeurtenis gebeuren.

Schuifelend baanden we ons nadien een weg door de menigte om nog even een drankje te drinken in een tentje op de brug. Heerlijk even loslaten, kletsen en lachen met elkaar.

LOTGENOTENPELGRIMAGE

Donderdag 19 mei

Op donderdag stonden er o.a. een eigen viering in de kleine kapel Sainte-Anne en de Grote Kruisweg op het programma.

De intimiteit van de kleine kapel is prachtig. Temidden van het tumult en de overweldigende sfeer in Lourdes konden wij ons koesteren in alleen het bijzijn van elkaar en onze gevoelens. De zegening van eigen voorwerpen, de viering met handoplegging door Jan werd door een ieder als zeer ontroerend en waardevol ervaren. Er kwamen veel emoties los de beide keren dat wij een eigen viering hadden in deze kapel. We voelden veel verbinding met elkaar de gehele week, maar daar was die tastbaar.

En dan in de middag de Grote Kruisweg. Eén van de hoogtepunten van de week.

De Grote Kruisweg, een weg over en op een heuvel van ruim 1,5 km, waarlangs de lijdensweg van Jezus aanschouwelijk wordt voorgesteld.

Vanaf de eerste statie, waar Jezus ter dood wordt veroordeeld, tot en met de vijftiende en laatste statie, waar Christus is verzezen, word ik gegrepen door het bekende verhaal. In totaal staan er 115 levensgrote beelden. Indrukwekkend.

Bij iedere statie houden we halt en vertelt Bert een verhaal. Het lijdensverhaal van Christus aangepast aan onze situatie. We kunnen ons spiegelen aan zijn tekst. Prachtig gedaan, het liet niemand onberoerd.

De vierde statie; *Jezus ontmoet zijn moeder*. Ik zie de beelden, nee ik voel de beelden. De pijn van Maria, van de moeder, wordt mijn wezen ingezogen. Ik voel me verbonden met haar. Ons kind is ons afgenomen. Een universele pijn. Mijn tranen stromen....

En zo worden wij, ieder op zijn eigen manier, geraakt door een deel van het verhaal, door een statie, door een gedicht dat door een nabestaande wordt voorgelezen of door een song, gezongen door een van ons.

Teruglopend naar ons hotel vallen de contrasten in Lourdes me wederom op. De mystieke sfeer op de heuvel staat in schril contrast met de hossende drinkende mensen die wij op ons pad tegenkomen.

We moeten ons letterlijk af en toe een weg banen tussen de feestende massa. Gek genoeg stoort 't me niet. Ook de commerciële winkeltjes met hun plastic Mariabeeldjes met blauwe dopjes passen in het straatbeeld.

Vrijdag 20 mei

Op vrijdagochtend staat er een rondleiding door Lourdes op het programma. Het is leuk om kennis te nemen van de belangrijke plekken in het stadje.

Ook is er de mogelijkheid om facultatief mee te gaan met een busexcursie door de Pyreneeën. Een prachtige tocht. Helaas is er deze keer oponthoud door de drukte en liggen er grote keien op de weg. Zodat er minder gelegenheid is dan anders om regelmatig uit de bus te gaan.

In de late avond wordt er koers gezet naar de Gave bij de Grot om daarin een steen of iets dergelijks in de rivier te gooien om zo een last af te werpen of een wens te doen.

Zaterdag 21 mei

Deze dag begint met de viering van de Militaire Bedevaart. Voordat we de St. Jozefkapel binnen gaan, lopen we door de Deur van Barmhartigheid waar we de zegen krijgen van monseigneur Vicaris-generaal Alfons Woolderink en Aalmoezenier Paul Vlaar (bekend als de Oranje Priester).

De viering is indrukwekkend met veel zang en prachtig uitgesproken woorden.

De vermoeidheid is enigszins toegeslagen in de groep waardoor helaas niet iedereen aanwezig is deze ochtend.

Het is de laatste volle dag in Lourdes. Zondagochtend vertrekken we weer naar Nederland. Een aantal wil nog wat Lourdes-water meenemen voor thuis. Het water komt uit kleine kraantjes bij de Grot. Het is vaak even het juiste moment uitkiezen. De mensen staan soms 10 rijen dik geduldig te wachten met hun bidons, speciale watertankjes, plastic Maria beeldjes, van alles en nog wat om het speciale water in te vervoeren. Hopen op een wonder, een genezing.

Zondag 22 mei

Vroeg voor ons vertrek naar Nederland is er nog een afscheidsviering met alle pelgrims van de DSB Groepsreizen. Het is goed om deze indrukwekkende pelgrimage met elkaar af te sluiten in de prachtige Rozenkransbasiliek.

Met vreugde en pijn in mijn hart neem ik afscheid van Lourdes en van de mensen die een beetje zijn gaan voelen als familie. 'Partir c'est mourir un peu'.

N.B.: Inmiddels is er voor de hele groep nabestaanden een terugkomdag geweest in Utrecht. Ook een onderzoeker van de Universiteit van Tilburg was die dag aanwezig. Er is onderzocht of deze pelgrimage daadwerkelijk ertoe bij kan dragen het ondraaglijke enigszins dragelijk te maken. Het is toen al duidelijk geworden, niemand uitgezonderd, dat de pelgrimage met de geweldige begeleiding en het totale programma, helend heeft gewerkt.

Zoals Roser kort maar krachtig verwoordde 'Het helpt!'

Wanda Beemsterboer

DE PELGRIM

Hij loopt de laatste treden op
de pelgrim

en denkt aan het begin

met schaarse bezittingen
had hij de wereld verlaten

hij had gelopen
en gelopen

op zoek naar dat
innerlijke kompas

enkel zijn staf
was hem tot steun geweest

toen hij begon

was zijn focus
op de laatste treden

zij waren het doel van
zijn pelgrimstocht

nu weet en voelt hij

het gaat niet
om dit einde

het gaat erom

ieder moment te ervaren
als een nieuw begin.

NIET IEDEREEN MIST JE KIND, je broer, je zus

Ieder mist zijn of haar kind op een eigen wijze: de moeder anders dan de vader, een zus anders dan een broer, grootouders een peetoom een peettante of een oppas van de kinderen. Ieder voelt zijn of haar gemis. Dit kan klinken als een open deur. Het wordt anders als je gaat ontdekken dat je kind niet wordt vermist. Ook al waren er veel mensen bij de uitvaart, ook al heb je veel kaarten en bloemen gehad, ook al leek iedereen vol medeleven. Een volle aula, een bomvolle kerk kan als steun worden ervaren, maar ook een verwarrende boodschap achter laten.

Eens stond de tijd stil en nam men de tijd, maar daarna gaat het leven weer door alsof er niets is gebeurd. Dat laatste is niet helemaal waar, want er zijn ook mensen van wie je niets meer hoort, mensen die jou mijden of van wie je denkt dat ze dat doen. Mensen die het laten afweten zonder dat je weet waarom. Dat kan boosheid oproepen, dat kan bijkomend verdriet geven, dat kan een gevoel van verlatenheid geven. Je komt tot de pijnlijke ontdekking dat jij wel je zoon of dochter steeds meer mist, dat jouw leven ontwricht is, maar niet het leven van burens en vrienden en ook niet het leven van zussen, schoonzussen, broers en zwagers. Zij hebben de levensdraad van hun leven al weer opgenomen.

In elk gezin, in elke familie heeft iedereen een eigen positie. Je kunt ook een soort buitenbeentje worden als je meer dan anderen een eigen weg bent gegaan. Ze kunnen je niet zo volgen en ze lijken ook geen moeite te doen. Het kan zijn dat ook je overleden kind een weg is gegaan die door ooms en tantes als 'apart' wordt gezien. Het kan zijn dat niet alleen jij, maar ook je zoon of dochter ook letterlijk in een andere regio van het land wonen. Je leeft in een andere regio van het leven. Je registreert anders. Zij hebben of hadden veel met Jan Smit maar jij hebt meer met Sebastiaan Bach. Zij kijken met cola en chips naar de Passie op tv en jij gaat naar de Mattheus Passie in een kerk of een concertzaal.

Ik sprak een man die me vertelde van zijn broers en ik hoorde hoe verschillend hun levenswegen gingen. Langzaam leer ik met moeite om niet te oordelen of veroordelen. Dat is niet gemakkelijk. Mijn inleven in een ander en begrip tonen kent ook grenzen. Als ik moe ben liggen die grenzen anders. Als je een snerpande pijn voelt en uit je evenwicht bent kun je er soms geen begrip voor hebben dat een ander weinig of geen begrip toont.

Als je anders bij je familie hoort kan je dat extra treffen. 'De familie' is een verzamelnaam en kan als een muur. Een muur om op te schieten of om je te beveiligen. Een muur is een bouwsel van stenen. Ieder steen is anders. De ene broer of zus is de andere niet. Je hebt met iedereen een andere geschiedenis. Wat je van de één kunt verwachten kun je van een ander niet verwachten. Je kunt afhankelijk blijven van de ander. Je kunt ook gaan ontdekken wie en wat jou steunt en daarin investeren; verwachtingen op maat brengen.

Ik leer steeds weer om minder in het algemeen en meer van persoon tot persoon te luisteren.

Marinus van den Berg

Met toestemming overgenomen uit de Ronzendbrief van 10 augustus 2016 van de Vereniging Ouders van een Overleden Kind.

VERDRIET IS EEN EENZAAM PAD

27 juli 1996 - 27 juli 2016

Er glijdt een schaduw over mijn leven, die wordt veroorzaakt door het leven dat ik heb geleefd. Op de camping zie ik jonge gezinnen vakantie vieren. Zoals wij ook deden toen we jong waren. Dat was mooi. De zon schijnt niet meer maar de temperatuur is goed.

Al voor het zesde jaar zijn wij, Jos en ik, gastheer en gastvrouw op campings in Italië en Frankrijk. Dit jaar is het Frankrijk geworden. Wij ontvangen de gasten met een drankje en een praatje en brengen ze naar hun tent of caravan. Als ze weggaan zwaaien we ze uit. Vakantievreugde. Zoals ook wij in 1996 op vakantie waren in Frankrijk, waar we Caroline zouden ontmoeten in Crecy la Chapelle bij Eurodisney. Zij kwam nooit aan.

In 2010 stond op de Vakantiebeurs in Utrecht een oproepje voor een seniorenkoppel voor de camping. De vakantieperiode had voor mij altijd een zware lading omdat we van 27 juli tot eind oktober bezig zijn geweest met het zoeken en thuis krijgen van het lichaam van Caroline. Ik dacht, misschien geeft het wat afleiding. Het bleek te werken. Tijdens die eerste werkperiode in Serignan Plage hadden we het zo druk, dat er weinig tijd tot piekeren overbleef. Sindsdien zijn we ieder jaar weer vertrokken voor drie maanden.

Vandaag, 27 juli 2016 is het precies twintig jaar geleden dat Caroline bruuft uit het leven werd weggerukt. Dat lelijke woord 'vermoord' wil ik eigenlijk niet meer gebruiken. Het doet nog steeds teveel pijn.

Tijdens het ontbijt kijk ik naar Jos, die zorgvuldig plakjes kaas op zijn stokbroodje legt. 'Het is vandaag 27 juli,' zeg ik. 'Ja,' antwoordt hij, 'vandaag is mijn broer jarig.' 'Vandaag is het twintig jaar geleden dat Caroline werd vermoord.' Ik gebruik met opzet dat lelijke woord. Hij kijkt me aan, 'ja, twintig jaar geleden....' Verschil in beleving? Ieder ervaart verdriet op eigen wijze. Ik kijk naar hem, hoe hij zijn broodje eet. Hij neemt er nog een met jam.

Verdriet is een eenzaam pad, zei Henk, de vriend van Caroline destijds. Wat waren ze verliefd. Henk en Caroline. En wat heeft Caroline in de afgelopen twintig jaar allemaal niet mee mogen maken.

Henk, die na de begrafenis diep bedroefd met ons aan tafel zat en zei: "Deze gebeurtenis heeft ons voor altijd bij elkaar gebracht. We laten elkaar niet meer los." Na drie jaar staakte Henk het contact met ons, vond het allemaal toch te moeilijk en ging door met z'n leven.

Na twintig jaar raken de reacties van mensen me niet meer zo snel. Wat me weer wel helemaal terug brengt naar 20 jaar geleden is een uitzending op RTL4 over het terugvinden van Anneke van der Stap, die 15 jaar geleden vermist werd en pas nu wordt gevonden. Dezelfde moordenaar als die van Christel Ambrosius. In de uitzending blijkt de politie gedegen speurwerk te hebben verricht en de onopgeloste moord nooit te hebben losgelaten. Dan zeg ik, petje af. En ik denk, in Frankrijk ligt de onopgeloste moord van Caroline in een la waaruit het dossier nooit meer uitkomt. Niemand maalt erom. Dat maakt me dan boos en verdrietig.

Ja, verdriet is een eenzaam pad.

Wil Vreeburg

Email: wilvreeburg@ziggo.nl

DE BRIEF VAN....

In de weekendbijlage van het HD van 16 juli 2016, tref ik een interview aan van Generaal buiten dienst **Peter van Uhm**, opgetekend door Marie –Thérèse Roosendaal. De titel is 'Wapen is altijd laatste redmiddel'. Onverlet dat deze aanhef al een discussie waard is, wil ik datgene er uit tillen wat voor onze doelgroep herkenbaar en daardoor zo bruikbaar is. De wet op de privacy heeft tot resultaat gehad dat ik –spijtig genoeg– reactie van de heer Van Uhm heb kunnen krijgen op de vraag om een en ander te mogen citeren. Mocht u zich het niet goed kunnen herinneren: een dag na de aanstelling in zijn ambt als commandant van de strijdkrachten, verliest hij zijn zoon Dennis door een aanslag met een berrmbom in Afghanistan. Een deel van het interview:

Zelfkastijding

Met uw toespraak bij de dodenherdenking van 4 mei 2013, heeft u heel Nederland geraakt. "Dat was het moeilijkste dat ik ooit in mijn leven heb gedaan. Over dienen ging het. Maar het moeilijkste van die toespraak was die ene persoonlijke zin over mijn zoon: 'Wat was ik trots'. Voor zijn missie naar Uruzgan had Dennis een brief geschreven voor het thuisfront, voor als het mis zou gaan. Die brief zouden we samen ritueel verbranden na zijn terugkomst, en dat is dus niet gebeurd. Een berrmbom. We hebben de envelop open moeten maken. Die brief is recht uit zijn hart geschreven. Ik kan hem niet met droge ogen lezen. Er stond in wat hij van zijn ouders, zijn zus, zijn vriendin en zijn soldaten vond.

En ook dat hij hoopte dat wij trots op hem waren. Die brief is mijn mooiste en moeilijkste bezit. Ik word al emotioneel als ik eraan denk, hem lezen is zelfkastijding, al weet ik wat erin staat. En daar, op de Dam, was het beste moment om te zeggen dat ik trots op mijn zoon was. En daarmee ook impliciet op mijn militairen”.

Was uw zoon ook trots op zijn vader? “Ja, al liet hij dat als puber natuurlijk niet altijd blijken, maar hij was het wel. Als je kind opschrijft dat hij later in zijn leven net zo wil zijn als zijn ouders, dan is dat een heel mooi compliment”.

Natte Ogen

Op 17 april 2008 wordt u generaal. Op uw eerste werkdag 18 april, sneuvelt uw zoon. Uw naam voorgoed verbonden met die verschrikkelijke gebeurtenis. Is dat lastig? “Bij mensen die mijn hoofd zien, komt dat moment boven. Lastig is het niet. Vaak wapen ik me ertegen, soms word ik emotioneel vanuit de flank getroffen. Krijg ik natte ogen als me de vraag gesteld wordt. Zo gaat het een maand goed, zo heb ik een paar slechte dagen achter elkaar. Het is zo, we kunnen het niet veranderen. Maar wij blijven over Dennis praten, anders is hij echt uit ons leven verdwenen. Ik heb ook wel gedacht: val maar dood, wat moet ik met mijn idealen nu mijn zoon gesneuveld is? Ik ga door, omdat ik erin wil blijven geloven. Met humor, met vrolijkheid, moeten we er iets van maken. Ik heb een rijk leven, maar met een zwarte rand aan de bladzijde. Dit is het ergste wat ons is overkomen, maar dat zegt niet dat ons leven niks waard is”.

Schuldig?

“Over mijn eigen zoon heb ik me wel lang schuldig gevoeld. Had hij nog geleefd als ik een ander beroep had gekozen? Maar het zit me niet meer dwars omdat ik weet dat hij op zijn plaats zat. Mijn vrouw heeft me daarna niet meer alleen naar nabestaanden laten gaan, ze ging mee. Waardevol, want we hoefden elkaar als lotgenoten niks uit te leggen”.

- - - - -

Wanneer ik dit lees komt er zoveel bij me naar boven. Natuurlijk, de gelijkenis met het doel van onze vereniging en ons lotgenoten met elkaar. Maar ook de schuldvraag van...welke schuld heb ik aan de dood van mijn dierbare. Ook dat is voor ons allen zo herkenbaar. Maar meer nog was de bel die ging rinkelen bij de brief die Dennis voor zijn familie had geschreven. De zelfkastijding die Van Uhm voelt bij de woorden in de brief. Ik voel me betrappt op dat moment. Het is namelijk al weer een tijd geleden dat ik in ‘zijn boek’ heb gesnuffeld. ‘Zijn boek’ is een collage van zaken die met het leven van Reinier te maken hebben. Propvol samengepakt in een ordner van circa 7 cm dik. Eén van de stukken is een brief die hij me, na een aanvaring met hem, stuurde. Hij was toen 17 jaar en schreef me het volgende.

Aan mijn Pa,

Pa, ik wil je iets zeggen, ik kan dat niet met woorden daarom schrijf ik het op.

Ik leer veel van je maar volgens mij maak je één fout. (Of ik ben nog te jong dat ik ’t verkeerd zie) Door mij heb je moeten trouwen en ik denk dat je toen of sindsdien iets tekort gekomen bent. Daarvoor wil je mij behoeden maar je moet toch beseffen dat je me een keer los moet laten. Stel dat ik op mijn bek ga dan is dat toch mijn eigen verantwoordelijkheid en van vallen en opstaan leer je, je kan me moeilijk als een kasplantje kweken. Ik snap je bezorgdheid wel en je liefde en die is ook echt van mijn kant, al uit het zich dan niet, je mag gerust weten dat terwijl ik dit opschrijf, ik bijna huil.

Toch ben ik echt blij dat ik zo’n goeie pa heb.

Ik ben trots op je en ik hoop dat niveau dat jij bezit ooit nog eens te mogen bereiken.

Reinier

Bijgevoegd schonk Reinier me een klein boekje: My Dad, a collection of poems. Het 1e gedicht:

“I love you, Dad”

What can you say
to someone who has
always been one of
the most essent took you by the hand
when you were little
and helped to show the way.....

What do you say to someone
who stood by to help you grow,
providing love, strength hand support
so you could become the person
you are today?

What can you say to let him know
that he’s the best there is,
and that you hope you’ve inherited
some of his wisdom and his strength?

What words would you say
If you ever got the chance?

Maybe you just say
“I love you, Dad....”
and hope he understands.

Mijn lieve Reinier, en of ik je begrijp, dank je wel met heel mijn hart, en ik doe het niet bijna, maar huil echt, dikke tranen, nog steeds, om jou!

Rien Verbiest

Slachtoffers en nabestaanden vaker geïnformeerd over vrijlating dader . 26 juli Slachtoffers van zware misdrijven en nabestaanden werden vorig jaar in negentien gevallen te laat op de hoogte gesteld over het vrijkomen van de dader uit de gevangenis of tbs-kliniek. Ten opzichte van een jaar eerder is dat aantal gedaald. Dat blijkt uit cijfers van het Informatiepunt Detentieverloop (IDV). In 2014 kwam het nog 61 keer voor dat een melding te laat kwam. Volgens de regels moeten slachtoffers en nabestaanden minimaal een week van tevoren worden geïnformeerd.

Minder particuliere beveiligers gevangnissen. 27 juli. Gevangnissen en detentiecentra huren bijna geen particuliere beveiligers meer in. In 2015 is daar nog maar zo'n miljoen euro aan uitgegeven, terwijl dit in 2013 nog bijna 32 miljoen euro was. Dat blijkt uit cijfers van DJI. Volgens het ministerie van Veiligheid en Justitie zijn er minder particuliere beveiligers nodig. De afgelopen jaren sloten al meerdere gevangnissen hun deuren en is voor vast personeel nieuw werk gezocht.

Rechter vraagt om mening. 28 juli. Mensen die op een of andere manier betrokken zijn bij een rechtszaak kunnen binnenkort laten weten wat hun ervaringen zijn met de rechtszitting. Dat meldde de Raad voor de Rechtspraak. Vanaf 1 september krijgen zij na de zitting online vragen voorgeschied. Ze kunnen hun mening kwijt over de uitspraak van de rechter, het verloop van de zitting en de rechtvaardigheid van het besluit.

12 miljoen voor digitaal opsporen criminelen. 4 aug. Meer dan dertig Europese bedrijven gaan samen de komende vier jaar instrumenten ontwikkelen om sneller digitaal criminelen op te sporen. De Europese Commissie heeft 12 miljoen euro uitgetrokken hiervoor. De te ontwikkelen 'tools' moeten snel betrouwbare informatie uit een enorme hoeveelheid data kunnen opsporen. Bijvoorbeeld het vinden en koppelen van biometrische kenmerken: als een verdachte op een groot aantal foto's voorkomt, kan hij door zijn biometrische kenmerken - gezicht, kleding, postuur - worden herkend. Vanuit Nederland doen onder meer het NFI, TNO en de Universiteit van Amsterdam mee.

Gevangene gek op minitelefoon. 7 aug. Gedetineerden proberen in gevangnissen mini-telefoontjes naar binnen te smokkelen. Die zijn soms niet groter dan een wijsvinger. Bovendien kunnen metaaldetectoren ze niet vinden. De Dienst Justitiële Inrichtingen zegt dat tegen het AD.

Levenslang veroordeelde mag resocialiseren. 10 aug. De tot levenslang veroordeelde Edwin S. heeft recht om aan zijn resocialisatie te beginnen. Dat heeft de rechter in Den Haag woensdag bepaald. S. wil de kans krijgen om terug te keren in de samenleving. Na 23 jaar en zeven maanden te hebben vastgezet, vindt de man dat hij recht heeft op resocialisatie. De overheid weigert hem dat nog. S. werd in 1994 veroordeeld voor de moord op een man en het levensgevaarlijk verwonden van een vrouw uit Badhoevedorp bij een overval. Hij voelt zich gesterkt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Dat oordeelde dat levenslang, zonder uitzicht op verlof, onmenselijk is.

Grote schoonmaak gevangenis. 11 aug. Het personeel van de gevangenis KIA op Aruba heeft een grote schoonmaak gehouden. Een speciaal team heeft alle cellen onderzocht op de aanwezigheid van goederen die niet in een gevangenis cel thuishoren. Hoewel de leiding van het KIA niet specifiek wilde ingaan op wat men in de cellen zoal heeft aangetroffen, kon men wel bevestigen dat er veel spullen in beslag zijn genomen. De nieuwe gevangenisdirectie werkt nauw samen met het personeel om de veiligheid te verbeteren en binnensmokkelen van verboden goederen tegen te gaan.

Lotgenotenbijeenkomsten van de LOvNG (v.m. ADS), de VVRS en de VOVK.

De nauwere samenwerking tussen de lotgenotenorganisaties heeft geresulteerd in een open uitnodiging aan VOVK leden om het bijwonen van regionale bijeenkomsten mogelijk te maken.

24 september	DHG	Dag Herdenken Geweldsslachtoffers te Alkmaar
22 oktober	LOvNG	Lotgenotenbijeenkomst in Gelderland
5 november	VVRS	Lichtjesavond in De Wijk
19 november	VOVK	Lotgenotenbijeenkomst te Leusden
17 december	VOVK	Decemberbijeenkomst te Leusden

INHOUD

Van de redactie	Paul Kuiper	1
Van het bestuur	Jan Van Kleeff	2
Familiedag 2016	Paul Kuiper	3
Het verhaal van....		4
Suzanne Martens	Rien Verbiest	
Gedicht: tijd heelt alle wonden	Kris Gelaude	6
Ieder zijn mening	Paul Kuiper / Wil Vreeburg	7
Het is al zo lang geleden....		6
Mariëlla de Geus	Rien Verbiest	8
Gedicht: streep hun naam niet door	Gerry den Otter	10
Wij herdenken...	Onze kinderen	11
tot / met bladzijde		16
Gedicht: in het moeras van mijn herinnering; Wil Vreeburg		16
Het altaartje van	Inge de Geus	17
Lotgenotenpelgrimage naar Lourdes	Wanda Beensterboer	18
Gedicht: de pelgrim	- -	21
Niet iedereen mist je kind, je broer, ...	Marinus van den Berg	21
Verdriet is een eenzaam pad	Wil Vreeburg	22
De brief van...	Rien Verbiest	23
Nieuwsflitsen en de agenda 2016	- -	24
Inhoud		25

